

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 890

гр. София, 11.03.2024 г.

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 94 СЪСТАВ, в закрито заседание на
единадесети март през две хиляди двадесет и четвърта година в следния
състав:

Председател: В. В. А.

като разгледа докладваното от В. В. А. Административно наказателно дело
№ 20241110201308 по описа за 2024 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

**Производството е по реда на чл. 63д от ЗАНН, във вр. с чл. 144 от
АПК, във вр. с чл. 248, ал. 1 от ГПК.**

Образувано е молба от адв. А. И. от САК - процесуален представител на
С. Р. Д., ЕГН *****, за допълване на протоколно определение,
постановено в о.с.з. на 29.01.2024 г. по НАХД № 1308/2024 г., по описа на
СРС, НО, 94 състав, с което е обявено за незаконно и е отменено задържането
на С. Р. Д., въз основа на заповед за задържане на лице рег. № 229зз-
77/29.01.2024 г., издадена от полицейски орган при 05 РУ - СДВР.

В молбата се излагат съображения за неправилност на мотивите на
съда, с които в откритото съдебно заседание не се е произнесъл по искането
на жалбоподателя за присъждане на разноски. Излагат се аргументи, че в
производство по обжалване законността на задържане на лице пред районния
съд приложим е реда, предвиден в АПК, поради което и на основание чл. 143
АПК в това производство се дължат разноски в полза на жалбоподателя в
случай, че съдът отмени обжалваната заповед. Навежда се, че в случая реда,
предвиден в НПК, не е приложим, независимо от задължението на съда да се
произнесе по жалбата незабавно, тъй като производството по чл. 64 НПК се
отнася до досъдебната фаза на наказателното производство, инициира се от
прокуратурата и се разглежда със задължителното участие на прокурор.

Излагат се съображения, че в настоящото производство жалбоподателят е доказал действителното извършване на претендираните разноси. Навежда се, че евентуално наведено на настоящия етап от производството възражение за прекомерност на заплатеното от жалбоподателя адвокатско възнаграждение от страна на ответника по жалбата би било недопустимо, тъй като не е направено до приключване на откритото съдебно заседание.

Молбата на основание чл. 248 ал. 1 ГПК е връчена на ответник - жалба на 19.02.2024 г., като в срока по чл. 248 ал. 2 ГПК не е постъпил отговор.

Молбата е допустима, тъй като е подадена в срока по чл. 248 ал. 1 ГПК, а разгледана по същество е и основателна.

Производство по НАХД № 1308/2024 г. по описа на СРС, НО, 94 състав, е образувано по жалба на С. Р. Д., ЕГН *****, чрез адв. А. И. от САК, против заповед за задържане на лице рег. № 22933-77/29.01.2024 г., издадена от полицейски орган при 05 РУ - СДВР. Съдът е разгледал жалбата незабавно и с протоколно определение, постановено в о.с.з. на 29.01.2024 г. по НАХД № 1308/2024 г. по описа на СРС, НО, 94 състав, я е приел за основателна, обявил е за незаконно и е отменил задържането на жалбоподателя С. Р. Д. на основание горецитираната заповед, като е указал незабавното му освобождаване освен ако не се задържа на друго законно основание. В съдебното заседание пред районния съд от страна на процесуалния представител на жалбоподателя е било направено искане за присъждане на разноси, като е представен и списък по чл. 80 ГПК. С определението си съдът не се е произнесъл по искането на жалбоподателя за присъждане на разноси по мотиви, че в разпоредбата на чл. 72 ал. 4 ЗМВР не е предвиден ред за разглеждане на производството пред районния съд, а приложението на АПК е предвидено единствено за производството пред административния съд. По изложените съображения съдът е приел, че в производството пред районния съд приложение следва да намери най-близкият процесуален ред, който е този, предвиден в чл. 64 НПК, в което производство не се предвижда присъждане на разноси в случай, че съдът не уважи искането за вземане на мярка за неотклонение "задържане под стража". При тези мотиви съдът е приел, че и в производството пред районния съд по реда на чл. 72 ал. 4 ЗМВР, когато съдът уважи жалбата, в полза на жалбоподателя не се дължи присъждане на разноси, а той следва да ги претендира в отделно

производство по реда на ЗОДОВ.

След преценка на доводите в молбата по чл. 248 ал. 1 ГПК съдът намира, че следва да ревизира становището си по отношение отговорността за разноси, застъпено в откритото съдебно заседание.

На първо място, съдът намира за необходимо да посочи, че макар актът, с който е отменено задържането на жалбоподателя С. Р. Д., да е озаглавен "определение", по същество представлява решение. За характера на акта не следва да се съди единствено от неговото наименование, а от съдържанието му. В настоящия случай със съдебния акт е решен въпросът за законността на задържането на Д. въз основа на горесцитираната заповед за задържане, а в производството по чл. 72 ал. 4 ЗМВР по законността на задържането и законосъобразността на заповедта за задържане като индивидуален административен акт съдът се произнася с решение.

Основателни са аргументите в молбата по чл. 248 ал. 1 ГПК, че и в производството пред районния съд приложение следва да намерят разпоредбите на АПК, доколкото предмет на оспорване е индивидуален административен акт. В този смисъл е и Определение № 3135 от 15.04.2022 г. по адм. д. № 3042/2022 г. на Административен съд - София-град, където е посочено, че: "Съгласно разпоредбата на чл. 72, ал. 4 от ЗМВР задържаното лице има право да обжалва законността на задържането пред районния съд по седалище на органа. Съдът се произнася по жалбата незабавно, като решението му подлежи на касационно обжалване по реда на Административнопроцесуалния кодекс пред съответния административен съд. Действително специалният закон не регламентира процесуалния ред за разглеждане на производството пред районния съд. В правната доктрина и в константната съдебна практика безпротиворечиво се приема, че заповедта за задържане, издадена на основание чл. 72, ал. 1 ЗМВР е административен акт. Задържането по посочения ред е административна дейност, осъществявана от полицейски орган, оправомощен от закона. В този смисъл - определение № 67/07.04.2018 г. на ВКС и ВАС - смесен петчленен състав, определение № 36/09.04.2020 г. на ВКС и ВАС - смесен петчленен състав, определение № 11/29.01.2018 г. на ВКС и ВАС - смесен петчленен състав. Обстоятелството, че законодателят е регламентирал специален ред за съдебно обжалване на законността на полицейското задържане, различен от общия ред, предвиден в

текста на чл. 133 АПК, не обуславя извод за неприложимост на разпоредбите на АПК при празноти в специалния закон. ЗМВР оправомощава полицейските органи да задържат лица в конкретно посочени случаи, като същевременно на лицата са предоставени достатъчно гаранции за защита. Една от тези гаранции е правото да се оспори пред съд задържането, независимо от обстоятелството дали същото се основава на нарочна заповед за задържане по чл. 74, ал. 1 от ЗМВР или се заключава във фактическото му изразяване в рамките на предвидения в чл. 73 от ЗМВР срок. Този извод следва от редакцията на чл. 72, ал. 4 от ЗМВР, където е посочено, че задържаното лице има право да обжалва законността на задържането. Задържането подлежи на обжалване по реда на АПК, доколкото има характеристиките на индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21, ал. 1 от АПК, а именно: изрично волеизявление или изразено чрез действие волеизявление, с което се засягат правата на задържаното лице".

Съгласно чл. 143 АПК, която разпоредба следва да намери приложение и в производството пред районния съд по чл. 72 ал. 4 АПК, "Когато съдът отмени обжалвания административен акт или откаже да бъде издаден административен акт, държавните такси, разноските по производството и възнаграждението за един адвокат, ако подателят на жалбата е имал такъв, се възстановяват от бюджета на органа, издал отменения акт или отказ."

Жалбоподателят С. Д. е доказал извършването на разноски в размер на общо 2010, 00 /две хиляди и десет/ лева, от които 10, 00 лева - такса за образуване на производството, и 2000, 00 /две хиляди/ лева - договорено и заплатено адвокатско възнаграждение. Действителното извършване на разноските за адвокатско възнаграждение се установява от приложения договор за правна защита и съдействие /л. 50 от материалите по делото/, където в т. 2.1 от договора е посочено, че договореното възнаграждение е в размер на 2000, 00 лева и същото е заплатено в деня на сключване на договора. Съгласно ТР № 6 от 06.11.2013 г. по т. дело № 6/2012 г. на ОСГТК на ВКС вписването за направеното плащане, когато е уговорено заплащането на възнаграждението да се извърши в брой, в договора за правна помощ е достатъчно за доказване действителното заплащане на възнаграждението и има характера на разписка.

Съдът не дължи да изследва въпроса дали договореното и заплатено

адвокатско възнаграждение се явява прекомерно предвид фактическата и правна сложност на делото, тъй като възражение за прекомерност от страна на ответника - полицейски орган при 05 РУ - СДВР, не е наведено нито в откритото съдебно заседание, нито с отговор на молбата по чл. 248 ал. 1 ГПК.

Поради гореизложеното, протоколно определение, постановено в о.с.з. на 29.01.2024 г., постановено по НАХД № 1308/2024 г. по описа на СРС, НО, 94 състав, следва да бъде допълнено като в полза на жалбоподателя С. Р. Д. бъдат присъдени сторените в производството разноски в размер на общо 2010, 00 /две хиляди и десет/ лева, които се възложат в тежест на СДВР.

Така мотивиран, на основание чл. 63д от ЗАНН, във вр. с чл. 144 от АПК, във вр. с чл. 248, ал. 1 от ГПК, съдът

ОПРЕДЕЛИ:

ДОПЪЛВА определение, постановено в о.с.з. на 29.01.2024 г. по НАХД № 1308/2024 г. по описа на СРС, НО, 94 състав, като **ОСЪЖДА** Столична дирекция на вътрешните работи, с адрес гр. София, ул. "Антим I" № 5 **ДА ЗАПЛАТИ** на С. Р. Д., ЕГН *****, сумата от 2010, 00 /две хиляди и десет/ лева - разноски в производството.

Определението подлежи на обжалване пред Административен съд - София - град на основанията, предвидени в НПК, и по реда на Глава XII от АПК в 14-дневен срок от получаване на съобщението за изготвянето му.

ПРЕПИСИ от определението да се връчат на жалбоподателя С. Р. Д. /на посочения в жалбата съдебен адрес/, на адв. А. И. и на ответник – жалба - полицейски орган при 05 РУ - СДВР.

Съдия при Софийски районен съд: _____